

**normalització
lingüística
a debat**

1986-87 Primer curs escolar
amb Llei de Normalització Lingüística

Ja tenim Llei de Normalització Lingüística, enmig del silenci total dels mitjans de comunicació i de la ignorància generalitzada del poble, al qual es suposa que defensa la Llei.

Lluny queda la campanya de l'OCB "Llei de N.L. ara", l'actitud oposada d'AP i les reticències del PSOE a donar-li suport pels dubtes que els creava que un govern AP hagués d'impulsar la Llei. El temps ha passat i les coses es veuen ara d'una òptica diferent. Així, fins i tot, resulta irònic que la nostra llei, la que ha presentat un govern d'AP, es pugui qualificar d'anticonstitucional (recordem que els articles 5 i 7 són idèntics als que han estat condemnats d'anticonstitucionals a Catalunya) i vengui a sumar-se a la de Galícia, País Basc i Catalunya l'única no anticonstitucional haurà estat, curiosament, la del País Valencià-PSOE, també la més pobre i mísera.

Ha estat necessària una tramitació llarga, on els resultats finals no corresponen ben bé a la riquesa del projecte inicial. Sembla que un dels capítols que han retressat més la llei ha estat el d'ensenyament, per la peculiaritat i conflictivitat que suposa no tenir transferides les competències.

Aquest és un dels primers factors a observar. ¿Voldrà dir això que el curs 86-87 continuarem amb el tarannà de "passar-se la pilota" la Conselleria i el MEC, mentre la Llei deixa de desenvolupar-se, impulsar-se i aplicar-se?. La mateixa llei preveu que mentre no hi hagi competències la Conselleria establirà els corresponents convenis de cooperació. Ara bé, després de la ineficàcia del conveni del curs passat —que podem dir que ha finalitzat sense que arribàs a aplicar-se és evident que caldrà estar atents a aquesta gestió.

Tanmateix, no hem d'oblidar que aquestes competències foren sol·licitades pel Parlament Autònom davant les Corts Generals i denegades pel Govern PSOE. S'ha d'interpretar, per tant, que el govern estatal assumeix la responsabilitat de vetllar per la llengua catalana a les Balears en tots aquells aspectes en què no vol donar competències i que vol compartir l'article tretze de l'Estatut via l'article 3 punt 3 de la Constitució. És evident que aquí té un paper decisiu a jugar la figura del Director Provincial del MEC. Esperem un canvi d'actitud o, en el cas de substitució de la persona, que no tenguí la quasi única preocupació d'un càrrec important a Madrid, fermat de mans pel que suposa haver de fer una gestió que no obstaculitzi aquesta carrera.

viatges sa
Tramuntana

GAT.725 C/31 DICIEMBRE,12 Tels.20 46 00-20 45 02-03 PALMA DE MALLORCA

L'AGENCIA AL SERVICI DEL POBLE MALLORQUI

El que és necessari des d'ara és enfilat el nord cap a la Llei de Normalització Lingüística i recuperar tot el temps perdut. En aquest sentit és oportú analitzar que pel que fa a la nostra Llei és pràcticament idèntica a la de Catalunya. Només al primer article (17 a Balears i 14 a Catalunya) del títol d'ensenyament podem observar que ha estat sensiblement rebaixat. Mentre que a Catalunya diu: "El català, com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de l'ensenyament..." aquí diu: "El català, com a llengua pròpia de les Balears, és oficial a tots els nivells educatius". D'aquesta manera es romp el parellisme amb l'art. 6 que fa referència al català, com a llengua pròpia de la Comunitat, ho serà també de l'Administració.

De fet, aquest ha estat un article fonamental en el qual s'ha basat bona part de l'important acció normalitzadora realitzada a l'ensenyament a Catalunya.

Jo diria que aquesta Llei, com totes d'altra banda, pot possibilitar una gestió magra, fins i tot nul·la, però, també, pot permetre unes quotes d'acció normalitzadora altes, tant o més com les de Catalunya. Tot serà qüestió de voluntat política i de pressió social. En aquest sentit, vull destacar aquells articles que consider més importants, que donen una passa endavant i reclamen una aplicació immediata si es vol fer bon camí per a la normalització a l'ensenyament.

L'art. 22 punt 2, diu que en tots els centres d'ensenyament el català ha de ser progressivament el vehicle d'expressió normal, tant intern com extern i als documents administratius. Això es podria dir senzillament que el català ha de ser progressivament la llengua pròpia de l'ensenyament i ve a suplir la manca de contingut que ja he expressat que té l'art. 17. A més l'Administració té el deure legislatiu de posar les mesures pertinents perquè així sigui.

L'art. 18 punt 1 estableix que els alumnes tenen el dret a rebre el primer ensenyament en la seva llengua, sigui catalana o castellana. Cal entendre, tal com s'ha entès a Catalunya, que els alumnes catalanoparlants han de fer l'ensenyament en català per dret.

D'altra banda, el punt 2 del mateix article estableix que els pares o tutors poden exercir en nom de llurs fills aquest dret. Això vol dir, en virtut de l'art. 22 punt 2, que l'Administració ha de posar en marxa un pla d'ensenyament en català per immersió, especialment a Palma i a pobles amb

forta immigració, per tal que els pares que ho vulguin puguin fer efectiu el dret a rebre l'ensenyament en la llengua del país, encara que aquesta no sigui la que usen habitualment a casa. Recordem l'èxit del programa d'immersió del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya a més de 500 escoles situades a llocs de forta immigració i que segueixen amb bons resultats més de 40.000 alumnes.

No oblidem, també, que aquesta és la millor manera d'assegurar un coneixement oral i escrit del català, una instrucció de continguts propis i un arrelament socio-lingüístic-cultural perfectes dels nins i nines fills d'immigrants, i poder, a la vegada, donar compliment al que preveu l'art. 20, sobre l'exigència de poder utilitzar normalment i correctament ambdues llengües en acabar el període d'escolaritat obligatòria.

L'art. 23 punt 2 assenyala la necessitat de coneixement oral i escrit del català per part de tots els professors que imparteixen l'ensenyament a les Balears. Per tant, és necessari crear un reciclatge efectiu que en pocs anys permeti aquests coneixements (punt 3) i que a la vegada s'apliqui a efectes de concursos i dotació de places per tal de donar-li contingut i necessitat.

Menció especial s'ha de fer a la modificació dels plans d'estudi de les Escoles Universitàries de Formació del Professorat d'EGB (punt 1) aconseguint que els nous mestres surtin ja amb la capacitat de poder fer l'ensenyament en català.

Finalment, s'imposa la revisió de l'ingrés a la "carrera docent" i al concurs de trasllats de manera que sigui assegurat aquest coneixement (punt 4). Això requereix una posició ferma, recordem la dura polèmica en aquest sentit entre Catalunya, Madrid i el Tribunal Suprem.

Es evident que els camins estan traçats i que feina no en manca, tenim l'exemple d'altres territoris que ens serveixen d'orientació.

El que ens fa falta ara mateix, per no perdre el tren del curs pròxim, és una agilitat legislativa que desenrotlli la Llei i demostrï la voluntat de dur-la endavant. En aquest sentit, no sols pel que fa a l'ensenyament, sino a tota la llei, és urgent la creació d'un Departament de Política Lingüística, o similar, que vetlli, orienti, estimuli i promogui tota aquesta immensa tasca.

Comissió per a l'Ensenyament i Normalització del Català